

WNĘTRZE KOŚCIOŁA POD WEZWANIEM ŚW. ANTONIEGO PADEWSKIEGO W NOWEJ SOLI

CHARAKTERYSTYKA OBIEKTU

Kościół św. Antoniego w Nowej Soli jest jednorodnym stylowo budynkiem zaprojektowanym przez Augusta Sollera (ucznia Karola Fridricha Schinkla) i wybudowanym w latach 1835-1839. Wnętrze zostało kilkukrotnie odnowione, zabużając pierwotny zamysł estetyczny architekta. Zmieniono wystrój malarski ściany tęczowej i prezbiterium oraz kolorystykę całego wnętrza.

CEL I ZAKRES PLANOWANYCH PRAC

Celem remontu jest przywrócenie pierwotnego wystroju wnętrza zaaranżowanego przez autora projektu Augusta Sollera lub nadanego na początku XX w. Historyczna aranżacja wnętrza charakteryzuje się jaśniejszą kolorystyką i wyraźnym bogatym malarskim ornamentalnym zdobieniem patronowym. W związku ze zmianą przeznaczenia pomieszczeń za prezbiterium dopuszcza się pozostawienie zamurowań w otworach arkady w jego przestrzeni.

PROGRAM PRAC REMONTOWYCH - ŚCIANY KORPUSU

1. Ustawienie rusztowań
2. Usunięcie wtórnych nawarstwień ze ścian. Warstwy malarskie należy usunąć z zastosowaniem parownicy, wtórne tynki, szczególnie cementowe, znajdujące się na warstwie oryginalnej należy w miarę możliwości usunąć podważając ich fragmenty, lub ścinając ich warstwę mechanicznie.
3. Dezynfekcja tynków i sztukaterii alkoholowym roztworem preparatu Preventol o indywidualnie dobranym stężeniu, lub innym przeznaczonym do obiektów zabytkowych.
4. Lokalne wzmocnienie strukturalne tynku o osłabionej strukturze preparatem krzemianowym przeznaczonym do obiektów zabytkowych *Funcosil Steinfestiger* 300 (Remmers)
5. Podklejenie pęcherzy tynku zaprawą iniekcyjną na bazie dobrego jakościowo wapna gaszonego, przeznaczonej do obiektów zabytkowych (sugerowane produkty: Maltamix, PLM). Cieńsze spęcherzenia należy podklejać roztworem dyspersji żywicy akrylowej Primal AC 33 o stężeniu indywidualnie dobranym do danego obszaru. W przypadku bardzo złego stanu zachowania niektórych partii tynku dopuszcza się jego lokalne usunięcie.
6. Uzupełnienie oryginalnej zaprawy murarskiej w fugach muru zaprawą piaskowo-wapienną z wapna dołowanego pięcio lub dziesięcioletniego oczyszczonego przeznaczonego do stosowania w konserwacji zabytków (sugerowany producent CTS) i wypełniacza, piasku najlepiej odpowiadającego strukturą i składem oryginalnemu wypełniaczowi. Piasek należy przed zastosowaniem wielokrotnie przepłukać wodą destylowaną lub demineralizowaną w celu usunięcia zanieczyszczeń, soli mineralnych. Dopuszczalna jest niewielka modyfikacja zaprawy hydraulicznymi domieszkami, uzupełnienie zaprawy nie może być jednak mocniejsze od zaprawy oryginalnej. Dopuszczalne jest również zastosowanie gotowej zaprawy do obiektów zabytkowych (producent: Remmers, Keim lub tożsame)

7. Uzupełnienie podkładowej warstwy zaprawy. Wskazania do składu zaprawy są analogiczne jak w punkcie 6. Dopuszczalne jest zastosowanie gotowej zaprawy przeznaczonej do renowacji obiektów zabytkowych firmy Remmers, Sto-ispo lub tożsamej
8. Uzupełnienie wykończeniowej warstwy tynku. Skład zaprawy należy dopasować do składu oryginalnej warstwy, składniki zaprawy należy dobrać według wskazań w punkcie 6. Faktura tynku ma nawiązywać do oryginału.
9. W przypadku trudności z doбором faktury dopuszcza się pokrycie powierzchni ścian cienką warstwą nowego opracowania tynkarskiego. Dotego celu można zastosować gotowy tynk przeznaczony do obiektów zabytkowych (producent Remmers, Keim, Schoburg, lub tożsame)
10. Pomalowanie ścian farbą krzemianową w kolorze nawiązującym do oryginalnego koloru. Farby muszą być przeznaczone do obiektów zabytkowych. Przed rozpoczęciem malowania należy wykonać próby kolorystyczne przez zamalowanie fragmentu o powierzchni 1m² farbą o wybranym kolorze
11. Demontaż rusztowań
12. Wykonanie dokumentacji opisowej i fotograficznej przeprowadzonych prac.

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH-RESTAURATORSKICH – ORNAMENT PATRONOWY NA ŚCIANACH PREZBITERIUM (APSYDA I ŚCIANA TĘCZOWA) I NA STROPACH

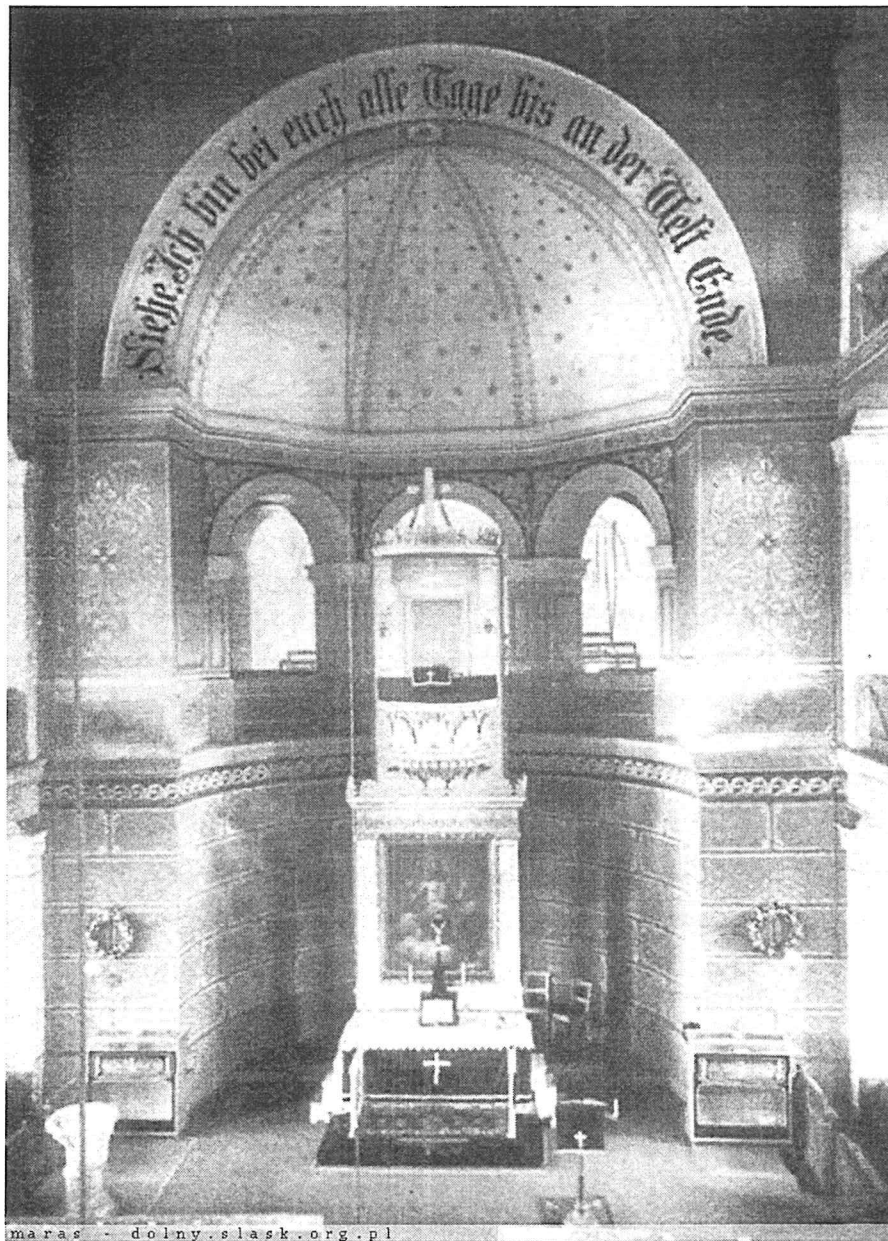
1. Usunięcie przemalowań i zabrudzeń powierzchniowych mechanicznie (skalpelem, włóknem szklanym, pędzlami o odpowiednio dobranym włosiu).
2. Dezynfekcja odkrytej zabytkowej powierzchni substancją biobójczą (na przykład Preventol) przez natrysk.
3. Podklejenie spęcherzeń tynku zaprawą iniekcyjną mineralną przeznaczoną do obiektów zabytkowych na przykład firmy Ledan. W przypadku cienkich odspojeń o utrudnionej penetracji proponuje się wprowadzenie dyspersji żywicy akrylowej lub żywicy akrylowej zmodyfikowanej domieszką wypełniacza – kredy.
4. Wzmocnienie strukturalne tynkarskiego podłoża poprzez nasączenie go preparatem na bazie krzemionki organicznej (na przykład firmy Remmers, Funkosil SN).
5. Konsolidacja warstwy malarskiej z podłożem. Do zabiegu przewiduje się zastosowanie środka mineralnego na bazie szkła wodnego lub organicznego na bazie żywicy termoplastycznej. Dokładne określenie rodzaju, stężenia i sposobu aplikacji środka zostanie określone po przeprowadzeniu odpowiednich prób.
6. Uzupełnienie warstwy tynkarskiej z zachowaniem charakterystycznej faktury tynku. Do uzupełnienia należy wykorzystać zaprawę wapienno-piaskową zmieszaną z 1 części spoiwa (dobrego jakościowo wapna dołowanego minimum 10 lat) i 3 części wypełniacza (czystym piasku o charakterze podobnym jak wypełniacz zastosowany oryginalnie).
7. Uzupełnienie warstwy pomalowania. Zabieg ten należy wykonać z użyciem dobrej jakości farb zbliżonych właściwościami estetycznymi do oryginału.
8. Uzupełnienie warstwy malarskiej metodą graficzną farbami o zbliżonych właściwościach wizualnych do oryginału i zawierać pigmenty odporne na działanie promieni UV. Sposób i zakres uzupełniania malowidła należy uzgodnić z przedstawicielem LWKZ.

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH-RESTAURATORSKICH - BALUSTRADY I FILARY EMPOR

1. Dokumentacja fotograficzna przed rozpoczęciem prac.
2. Usunięcie wtórnych przemałowań z zastosowaniem pasty do usuwania powłok malarskich lub odpowiednich kompozycji rozpuszczalników.
3. Oczyszczenie odwrocia balustrady z zabrudzeń powierzchniowych i przemałowań, jak wyżej. Oczyszczanie może być wykonane mechanicznie (gumami, włóknem szklanym, ostrymi pędzlami) lub z zastosowaniem wody i preparatów powierzchniowo czynnych)
4. Impregnacja osłabionych części drewnianej struktury balustrady roztworem mieszaniny żywicy akrylowych zawierających polimetakrylan etylu. Stężenie roztworu zostanie indywidualnie dobrane dla odkrytej struktury.
5. Uzupełnienie ubytków drewna. Większe i głębsze ubytki planuje się uzupełnić kitem chemoutwardzalnym typu Araldite o właściwościach mechanicznych zbliżonych do właściwości drewna. Mniejsze ubytki zostaną uzupełnione kitem wodorozcieńczalnym emulsyjnym do drewna.
6. Pokrycie roztworem rozpuszczalnikowym żywicy akrylowej lica balustrad w celu konsolidacji i impregnacji pozostałości warstwy malarskiej (ze szczególnym uwzględnieniem zaizolowania uzupełnień drewna).
7. Uzupełnienie warstwy malarskiej farbami odpornymi na działanie czynników atmosferycznych i światła, gwarantujących wygląd powierzchni zbliżony do uzupełnianej warstwy malarskiej.
8. Pokrycie warstwy malarskiej werniksem końcowym o stopniu połysku odpowiadającym oryginalnemu połyskowi odtwarzanej dekoracji malarskiej.
9. Uzupełnienie warstwy pozłotniczej w technice najbardziej odpowiadającej estetyce oryginalnej techniki wykonania złocień.
10. Wykonanie dokumentacji fotograficznej i opisowej przeprowadzonych prac.

mgr Paulina Celecka
Konserwator Dziel Sztuki

Il. 1. Wnętrze kościoła św. Antoniego, fotografia datowana na 1911 rok.